

Liefde, wat is dan liefde?

Liefde, wat is dan liefde? is een serie bijzondere verhalen van 'gewone' mensen over de liefde in de breedste betekenis. Bijzondere liefdes, mislukte liefdes, liefdes voor familie, voor de medemens. **DEZE WEEK: aflevering 67, ESTHER GROENEWEGEN-JONKER.**

Heeft u ook een bijzonder verhaal over de liefde? Mail dan naar redactie@privé.nl o.v.v. Wat is dan liefde. Redacteur Anette de Vries neemt contact met u op.

MARIEKE VOLMANSCHOT

Esther Groenewegen-Jonker.

‘Heb ik nou een kind gekregen dat niet van me houdt?’

Ooit was ze te zien in een uitzending van ‘Het Mooiste Meisje van de Klas’: ESTHER GROENEWEGEN-JONKER. Haar verhaal liegt er dan ook niet om. Na een glamourbestaan als internationaal fotomodel komt ze in een gewelddadig huwelijk terecht waaruit haar dochter JADE wordt geboren. Jade moet echter niets van haar moeder hebben. Esther: ‘Je zou denken dat de liefde van je kind een vanzelfsprekendheid zou zijn, maar bij ons was dat niet zo.’

Door ANETTE DE VRIES

New York, zomer 2013, 's ochtends vroeg: ESTHER GROENEWEGEN-JONKER (52) herinnert zich het moment nog als de dag van gisteren. Te midden van alle drukte pakt tienerdochter JADE (nu 22) plotseling op eigen initiatief Esthers hand vast. Voor een buitenstaander misschien een vanzelfsprekendheid, maar voor Esther een moment waar ze dertien jaar op had gewacht. ‘Mijn hart maakte een sprongetje. Het voelde alsof je prille verkering hebt en twijfelachtig elkaars hand opzoekt.’ Al vanaf Jades babytijd was het voor Esther niet mogelijk om haar eigen dochter zelfs maar te knuffelen. ‘Mijn nabijheid kon zij niet verdragen, als peuter kroop zij bij vreemden zo op schoot en zei: ‘Ik wil bij

jou komen wonen.’ Het meest afschuwelijke gevoel ooit als moeder.’ Jade krijgt allerlei labels opgeplakt, van ADHD tot PDD-NOS, maar Esthers zoektocht naar een redmiddel voor haar dochter brengt haar op een ander spoor. ‘Zulk gedrag ontstaat natuurlijk niet zomaar,’ vertelt ze in gesprek met *Privé*. ‘Met de kennis van nu weet ik dat mijn dochter zwaar getraumatiseerd ter wereld is gekomen. Ik zat in een ongelukkig huwelijk met huiselijk geweld, onveiligheid en dreiging.’ Esther leerde haar toenmalige man, de vader van Jade, kennen toen ze haar glamourleven in New York na tien jaar vaarwel zegde en terugkeerde naar Nederland om te gaan studeren. ‘Ik voelde me verloren. Mijn vrienden van vroeger waren doorge-

gaan met hun leven, ik moest opnieuw mijn weg zien te vinden. Mijn ex-man, een Indiër, woonde in Londen en kwam uit een hoogstaande familie. Onze twee werelden pasten bij elkaar. In het begin leek hij de prins op het witte paard, maar al snel werd hij jaloers en bezitterig. Mijn onderbuikgevoel zei dat het mis was, maar ik heb de signalen niet goed genoeg opgepikt. Na ons huwelijk en de geboorte van Jade werd het geweld thuis steeds heftiger. Hij leidde een dubbelleven, was verslaafd aan drank en drugs, loog over alles en sloot me soms op in de badkamer. Ik wilde weg, maar ik was mentaal niet sterk genoeg. Ik had net een baby gekregen en ik kampte met een zware whiplash. Toch heb ik op een gegeven moment de kracht gevonden om van hem te scheiden. De hel brak los. Jade was nog

Misschien moest ze eens een tik voor haar broek krijgen, werd er geopperd. Alsof ik dat al niet had geprobeerd.’

Speelgoed

De geboorte van Jades broertje, dat ze kreeg met haar huidige partner, vormde een nieuw obstakel. Geen seconde kon Jade alleen worden gelaten met de baby. ‘Haar empathisch vermogen stond niet aan, weet ik nu, dus ze kon niet goed begrijpen dat het een levend jongetje was. Ze benaderde hem als een stuk speelgoed of een pop. Op school bleef ze raar gedrag vertonen. Zo stopte ze elke dag haar brodtrommel en drinkbekertje achter de verwarming. Dan weer tekende ze haar hele gezicht vol met stift. Ze was ook opdringerig naar haar klasgenootjes toe. Als je een eigenaardig kind

De dochter van Esther wilde haar zelfs niet knuffelen

maar een paar maanden oud toen ik met haar ben weggevlucht. Jade was een onrustige, angstige baby. Ze huilde veel, maar dan zei mijn vader: ‘Wijffie, als er straks rust in de tent is, komt dat wel weer goed.’

Maar het kwam niet goed, integendeel: Jade bleef zich afkeren van haar moeder. Een verwarrende tijd.

‘Ik kan me die gevoelens nog goed herinneren: Heb ik nou een kind gekregen dat niet van me houdt?’

Als ze het gedrag van haar dochter in één woord moet samenvatten is dat: eigenaardig. ‘In de kleuterklas wilde niemand met haar spelen. Ze werd nooit uitgenodigd voor verjaardagsfeestjes. Dan ging ze aan die moeder vragen: ‘Mag ik ook komen?’ Ik zag het met lede ogen aan op het schoolplein. Nu weet ik dat een brein in de overlevingsmodus totaal niet weet hoe de wereld in elkaar zit, maar toen had ik geen idee. Huilend fietste ik naar huis met Jade achterop. Leerkrachten zaten met de handen in het haar.

‘Ze huilde veel, maar dan zei mijn vader: ‘Wijffie, als er straks rust in de tent is, komt dat wel weer goed.’

bent, dan ruiken andere kinderen dat. Ze heeft heel wat scholen verlaten. Binnen hooguit een maand was ze opnieuw het pispaaletje. Ik wist zelf ook niet wat ik met haar aan moest. Tegen mij praatte ze niet, maar bij wildvreemden ging ze gepast charmant lopen doen: ‘Wat heb je mooie oorbellen in, en waar ben naartoe op vakantie geweest?’ Voor de buitenwereld leek ze een heerlijk sociaal kind, terwijl ze de leeftijd had dat je je eigenlijk achter de rokken van moeder moet verschuilen. Die eenkennigheid heeft zij nooit gehad.’

Jade kreeg Ritalin voorgeschreven, maar daar werd ze suïcidaal van. ‘Op zesjarige leeftijd zei ze ineens:

‘Mama, ik wil dood.’ Die medicatie is meteen de vuilnisbak ingegaan. Ze drukte een stempel op ons hele gezin. We konden niet met haar op vakantie, zelfs niet naar een feestje. Het gekke was: op het moment zelf gedroeg ze zich uitermate gepast, maar thuis stortte ze in. Dan ging ze, bijna primitief, op de grond liggen huilen en gillen. Nu weet ik: ze had een totaal overprikkeld koppie wat moest ontladen.’

Na het afronden van groep 2 ging Jade naar de dagbehandeling waar ze cognitieve- en gedrags-therapie kreeg. ‘Op het gezin daalde een rust neer, maar na een traject van twee jaar kreeg ik te horen dat ze haar niet verder konden helpen. Toen ben ik zelf met haar aan de slag gegaan. Het was de tijd van de opkomst van internet. Met de informatie die voorhanden was, heb ik alle therapieën op haar toegepast die met hechtingsgedrag te maken hebben: EMDR, neurofeedback, differentiatie-, fasetherapie. Dat

Voordat Esther haar man ontmoette en moeder werd, leefde ze als fotomodel de droom van menig leeftijdsgenoot.

Lees verder op de volgende pagina.

waren allemaal muizenstapjes, versnipperde puzzelstukjes die ik op hun plek probeerde te leggen. Ik heb mijn baan opgegeven om me fulltime op het redden van mijn kind te richten. We hebben er vreselijke, heftige en zware jaren opzitten.'

Doorbraak

De grote doorbraak kwam toen Esther - Jade was tegen die tijd al zestien - met het complete gezin naar Amerika afreisde voor traumatherapie. 'In die zogenoemde Healing Hearts kampen ben ik er, eigenlijk veel te laat, achter gekomen wat trauma inhoudt en welke tools je daarvoor kunt inzetten. Gaandeweg begreep ik wat

er misging in het brein en lichaam van Jade, waardoor ze dat gedrag vertoonde. Getraumatiseerde kinderen gaan offline met hun brein, dus in de overlevingsmodus. De truc is om te zorgen dat je kind weer online komt.'

Ze vervolgt: 'Wat geen enkele zin heeft bij zulke kinderen, is om het ongewenste gedrag te bespreken. Mijn mantra is inmiddels #houdje-mond. Praten over wat er is gebeurd, zorgt er niet voor dat het gedrag gaat veranderen bij dit soort kinderen. Ze hebben regulatie van het brein nodig. Een traditionele opvoeding in de vorm van

kindness. Een mandarijntje schillen voor je klasgenoot, een kopje thee zetten voor mama of de tafeldekken. Dat is een krachtige tool, omdat je je daarmee het empathisch vermogen activeert.' Gaandeweg ondergaat Jade een transformatie. 'De professionals hebben altijd gezegd: *'Sorry mevrouw, ze scoort onder praktijkniveau op school, meedraaien in de maatschappij gaat waarschijnlijk niet lukken.'* Nu is ze de grootste knuf-

'Ik zorgde heel goed en liefdevol voor Jade, maar mijn hele systeem zei: je bent in acuut gevaar. Dat breng je als moeder over op je kind'

preken of straffen, zoals ik zelf vanuit mijn jeugd gewend was, werpt ook zijn vruchten niet af. Wat wel werkt, is om consequenties te verbinden aan ongewenst gedrag, in de vorm van ze klusjes laten doen. Als je een ander iets hebt aangedaan, dan ga je iets doen om het goed te maken. Een *act of*

felkont ooit en is ze stappen aan het maken waarvan iedereen zei dat zij dit nooit zou kunnen bereiken. Inmiddels heeft ze vmbo-kader afgerond en ze doet nu een mbo-opleiding op 4 niveau. Laatst zei ze tegen mij: *'Mama ik blijf net zolang studeren totdat ik ook op een hbo-opleiding zit.'* Wat zij

allemaal presteert, ik vind het een klein wonder!' Vanuit haar eigen ervaring is bij Esther de passie ontstaan om ook andere getraumatiseerde kinderen en hun ouders te begeleiden. Onmiskenbaar is Jades trauma terug te herleiden naar het prille begin

van haar bestaan. 'Na de geboorte van Jade was ik zwaar overspannen. Je hebt liefdevolle ouders nodig om je kindje te kunnen co-reguleren, maar dat heb ik haar niet kunnen geven, omdat mijn lijf in de overlevingsmodus stond.'

Dat was ook nodig, want haar ex stalkte Esther en dreigde haar en haar vader te vermoorden en Jade naar zijn familie in India te ontvoeren.

'Uit angst liep ik jarenlang rond met pepperspray in mijn jaszak. Ik zorgde heel goed en liefdevol voor Jade, maar mijn hele systeem zei: je bent in acuut gevaar. Dat breng je als moeder over op je kind.' Esther schreef talloze blogs en twee boeken over hechtingsproblematiek. Ook geeft ze trainingen aan gezinnen en op scholen om hechtingsproblemen meer bekendheid te geven.

'Zo vaak heb ik me in mijn zoektocht eenzaam gevoeld. Dan keek ik naar mijn dochter, ik wist dat er iets niet klopte, maar kon het niet onder woorden brengen of plaatsen. Ik heb echt moeten leren om mijn moedergevoel te volgen. De liefde, trots, bewondering die ik nu elke dag voor mijn dochter mag voelen, is mijn grootste cadeau ooit! Ik kan nog elke dag vinders in mijn buik voelen als ik haar hoor lachen, haar eigen mening hoor delen, Jade haar eigen pad zie kiezen in het leven.'